

Påskdagen 2026

Uppståndelsen är centrum av vår kristna tro. Därför måste den också bli centrum av vårt liv som kristna. ”Sänd oss din helige Ande och låt oss stå upp till det nya livet” (kollektbön). Vi behöver den helige Andes hjälp för att ta till oss hela den revolutionerande kraften i Jesu uppståndelse. Under hela vårt liv kan vi bli mer och mer hemma i detta nya liv, som har öppnats för oss genom att Jesus har uppstått och besekrat dödens och syndens makt, som så ofta förhindrar oss att leva på djupet av vår kristna tro. Den uppståndne Herren Jesus har inte lämnat oss, när han uppstår från de döda och återvänder till sin himmelske Fader. Tvärtom. Genom dopets sakrament har hans uppståndelse blivit en inre verklighet som gör att vi är ständigt förenade med honom. Vi har verkligen fått del av hans nya liv, som befriat oss från synd och dödsfruktan, från själviskhetens förtärande gift och slaveriet under våra drifter och lidelser.

Jesus har givit oss del av sitt nya liv, men vi måste lära oss att ta emot det och bli kvar i hans närvaro och tjänst. Det här vi behöver den helige Ande som vill upplysa, leda och inspirera oss. Påskan måste fullbordas genom pingsten. Dopet fullbordas genom konfirmationen. Jesus själv blev avlad av den helige Ande och i Apostlagärningarna hörde vi: ”hur Jesus från Nasaret blev smord av Gud med helig Ande” (10:38). För att leva av Jesu nya liv behöver vi detta tillskott som den helige Ande vill ge oss, så att vi verkligen kan leva i och genom Jesus. Vi måste medvetet dö bort från vår gamla människa. ”Ni har dött”, säger Paulus, ”och ni lever ett osynligt liv tillsammans med Kristus Jesus” (Kol 3:3).

Genom uppståndelsens nya liv, som vi får del av genom dopet, är vi oupplösligt förenade med Jesus, som osynlig, men verklig följer oss steg för steg genom vårt liv. Vi får bli kvar i strålglansen från den Uppståndne, men oftast ser vi det inte och förstår vi det inte. Allt i vår tillvaro kan lysas upp och förvandlas, om vi *blir kvar* (grek. menein) i honom som alltid blir kvar i oss. Det är här den helige Ande kommer in med sin nåd för att väcka oss, påminna oss om Jesu ständiga närvaro i vårt liv, ja, att det är i honom vi lever och andas, rör oss och är till. Det nya livet lever vi inte på egen hand, utan på tu man hand. Vi alla som tillhör Jesus i hans heliga kyrka får hjälpa och stödja varandra i denna ständiga gemenskap med vår uppståndne Herre. Det är han, bara han, som binder oss samman och vill göra oss till ett heligt folk som lever till hans ära och sprider hans nåd och kärlek omkring sig.

”Led oss från syndens gamla jag så långt in i nådens nya liv, att vi bereds för himlens härlighet”, säger liturgin. Vi får redan nu en liten försmak av denna härlighet om vi verkligen vill leva i detta nya liv, där Jesus ständigt är med oss. Påskens budskap måste genomsyra hela vårt liv och leverne. Som Jesu lärjungar

är vi alla utsända för att sprida detta budskap. Det är återigen den helige Ande som skall göra oss medvetna om att vi är kallade att göra påskbudskapet levande och attraktivt för människor omkring oss. De flesta har ingen aning om vad påsken innebär. De tycks tro att det bara handlar om kycklingar och harar, påskkäringar och påskris. Inget ont om kycklingar, men liver är mer än det, lyckligtvis.

Genom dopet har vi fått ett outplånligt sigill intryckt i vårt innersta: Jesu påskmysterium har blivit en inre verklighet, en nyckel som får oss att tolka hela livet i nya banor, i Jesu ljus. Jesus har tagit på sig vårt mänskliga liv i alla dess dimensioner. I allt utom synd har han blivit oss lik - just för att befria oss från synden som annars skulle ta över herraväldet över vår existens. Vi vet att den risken är överhängande i vår fallna värld, där krig och våld, korruption och övergrepp bara tycks öka och öka. Det är i denna värld som vi som kristna får förkunna och sprida påskens hoppfulla budskap. Om inte vi gör det, vem skulle då få hopp i hopplöshet, mod i modlöshet?

Alltsedan Maria av Magdala kom till den tomma graven och förde budskapet vidare till Petrus och de andra apostlarna har påskens budskap spridits över jorden. Liksom hon måste vi också ge det vidare. Kyrkan kan bara leva vidare, när vi alla tar på oss vår del i detta stora och underbara verk: att berätta att Jesus är uppstånden och vill ge oss alla del av detta nya liv, mitt i en värld som törstar efter sanning och kärlek, befrielse och hopp. Den helige Ande uppväcker alltid människor som upptäcker sin kallelse och sitt sätt att föra det glada budskapet vidare. När vi firar påsken här idag är det inte bara för att få en liten stämmningsfull och vacker stund tillsammans utan för att vi skall ruskas om och väckas till nytt liv, till ny iver och glädje över att Jesus har kallat oss till sina lärjungar som får leva av påskens nya liv och dela med oss av denna gåva till människor omkring oss.

Tänk om vi alla skulle ta detta på allvar. Då skulle Stockholm inte längre bli sig likt. Men vi måste alla börja med oss själva och be om den helige Andes hjälp så att vi kan stå upp till det nya livet. Just nu finns det fler och fler som är öppna och längtar efter detta liv. I påsknattens liturgi var det fler än tidigare som ville ta emot dopets gåva och nåd. I en värld som ofta tycks fastna i mörker och hopplöshet behöver påskens budskap mer än någonsin. Vi ber för varandra att vi blir kvar i den ständiga föreningen med den uppståndne Herren Jesus, så att vi fylls av hans oemotståndliga glädje och hans nya liv. Inte bara för vår egen skull utan också för alla deras skull som bara genom oss – var och en av oss – kan få en möjlighet att få veta vem denne Jesus är och vad han vill göra för dem. Påsken måste få fortsätta. Påsken måste få lysa upp mörkret. Påsken måste få stråla fram.